

ZENDINGSBERICHTEN VOOR KINDEREN

Derde kwartaal 2026

Inter-Europese Divisie

**Gele
Reddingsengel**

De kleine predikant

Bulgarije, 4 juli

Teo

Teo is een kleine jongen en woont in Bulgarije.

Hij had nog nooit over Jezus gehoord tot zijn ouders hem inschreven op een adventistische kleuterschool. Toen begon het thuis te veranderen. Heel erg, zelfs.

Teo, nog maar 2,5 jaar oud, vond de verhalen op de kleuterschool prachtig. Ook genoot hij met volle teugen van de christelijke liedjes. Thuis vertelde hij vader en moeder wat hij gehoord en geleerd had. Zijn ouders waren heel vriendelijk en goedig, maar ze kenden God helemaal niet.

Elke avond deed Teo een soort avondwijding. Hij vertelde hun welke Bijbelverhalen hij die dag had gehoord en zong de christelijke liedjes die ze gezongen hadden. Vader en moeder stonden versteld! Ze gaven hun jongen de bijnaam 'predikant', omdat hij niet ophield te praten over Jezus.

Daarna vroeg Teo zijn ouders christelijke muziek te draaien in de auto. Hij wilde alleen nog maar christelijke liedjes luisteren – niets anders.

Vader en moeder kenden geen christelijke liedjes, dus vroegen ze andere ouders op de kleuterschool om hulp. Die ouders lieten hun een website op internet zien waar ze christelijke liedjes gratis konden downloaden. De andere ouders hielpen hen ook lid te worden van een online groep voor christelijke ouders.

Een jaar ging voorbij. Twee jaar gingen voorbij. En Teo, de kleine predikant, ging elke dag naar de kleuterschool en leerde zijn ouders 's avonds thuis over God.

Op een dag was Teo overstuur en begon hij thuis te huilen.

Vader verloor zijn geduld en snauwde: 'Dit is niet het einde van de wereld. Houd op met huilen.' Daarna vroeg vader: 'Teo, wat ga je eigenlijk doen als de wereld ophoudt te bestaan?'

Meteen zei Teo: 'Ik zal bidden en op God vertrouwen natuurlijk'.

Vader kon zijn oren niet geloven. Moeder ook niet, toen vader het haar later vertelde. Ze deelde het ook met de juf van Teo's kleuterklas, die even verbaasd was als zij. Op de kleuterschool hadden ze het nooit over het einde van de wereld gehad. Natuurlijk geloofden de kleuterschooljuffen en -meesters dat de wereld eens vergaat en dat Jezus snel komt.

Teo bleef op de kleuterschool tot hij zes jaar was. Daarna ging hij naar groep 1 op een andere school.

Toch zijn de 'predikant' en zijn ouders elke dag met God bezig. Vader en moeder vonden een Bijbel en lezen er nu uit voor. Ze luisteren online naar adventistische preken en lezen

adventistische boeken. De kleuterjuf heeft nog steeds contact met hen en bidt dat ze hun hart aan God geven.

Teo's verhaal is slechts één van de vele voorbeelden van kinderen die God hebben leren kennen via de kleuterschool in Bulgarije en het vervolgens thuis deelden. Teo is een kleine predikant die zijn familie God leerde kennen.

Jij kan de kleuterschool – genaamd Colorful Hope (Kleurrijke hoop - Tzventna Nadezhda) – helpen meer kinderen te leren over de hemelse God door de dertiende sabbatcollecte. Een deel ervan gebruiken we dit kwartaal om de kleuterschool een eigen gebouw te geven in Sofia, Bulgarije, in plaats van een gehuurd pand. Dank je wel dat je veel wilt geven.

Grote, mooie baal hooi

Bulgarije, 11 juli

Juf Maria

Kerst stond voor de deur en de adventistische kleuterschool in Bulgarije wilde er een feest van maken.

De juffen en meesters waren van plan de kleuterschool om te toveren tot het kleine dorpje Bethlehem, de geboorteplaats van Jezus. Dan konden ze alle kinderen uitnodigen op de kleuterschool – met hun moeders en vaders, opa's en oma's, ooms en tantes, neefjes en nichtjes – om te luisteren naar de geboorte van Jezus. Vele kinderen kwamen uit gezinnen die Jezus helemaal niet kenden.

De juffen en meesters raakten niet uitgepraat over hun plan de kleuterschool een echt Bethlehem te laten worden. Ze wilden de stadspoort in één hoek zetten met vlakbij een timmermanswerkplaats – zoals de werkplaats waar Jezus' vader, Jozef, hout bewerkte. Een winkel kon dan in de andere hoek staan, met daarnaast een stal en een voederbak met baby Jezus erin. De zaal zou het veld van Bethlehem zijn waar de herders op hun schapen pasten en hoorden hoe de engelen Jezus' geboorte verkondigden.

Toch was er een probleem. Om een grasveld na te bootsen, had de kleuterschool hooi nodig – heel, veel hooi. Maar de kleuterschool lag midden in Sofia, de hoofdstad van Bulgarije. Hooi is te vinden op het platteland, niet in de stad.

Juf Maria vroeg een paar aardige vrienden of zij grote balen hooi te pakken konden krijgen. Ze hielpen graag en zochten alle mogelijke plekken af om aan hooi te komen. Na lang zoeken ontdekten ze paardenstallen net buiten de stad. Paarden eten natuurlijk hooi. Daarom vroegen ze de stallen of ze wat hooi konden kopen. Maar de eigenaren weigerden. Ze zeiden dat ze maar net genoeg hooi hadden voor hun paarden en niets over hadden voor de kleuterschool.

Juf Maria en de andere juffen en meesters vonden het vreselijk. Waar moesten ze de balen hooi voor hun Bethlehem nou vandaan halen?

Toen gebeurde er iets wonderlijks – precies één dag voordat het kleine stadje Bethlehem zou worden opgericht. Juf Maria kreeg een foto op haar telefoon. Op de foto zag ze een grote, prachtige baal hooi op de leren achterbank van een auto. In het berichtje bij de foto las ze: 'Je gelooft dit nooit!'

En inderdaad, toen juf Maria ontdekte wat er gebeurd was, kon ze haar oren niet geloven.

Twee vrienden wandelden op de stoep in het centrum van de stad toen ze een baal hooi zagen. Een prachtige baal hooi, gewoon aan de kant van de weg. Ze waren erlangs gelopen zonder het echt te zien. Tot één van hen zei: 'Zag jij waar we net langsliepen?' De twee vrienden keken naar elkaar en draaiden zich toen om. Iemand moest dat hebben achtergelaten om een paard te eten te geven. Maar er was geen paard te zien.

Toen de vrienden de etalage zagen, viel het kwartje. Het hooi had het winkelraam versierd, maar iemand had de etalage aangepast en het hooi weggegooid. Triomfantelijk stond de baal hooi daar op de leren achterbank van de auto, op weg naar de kleuterschool. Daar verspreidden de juffen en meesters het blij door de hele zaal. Bethlehem had nu een echt veld van hooi.

De volgende dag, de opening van het stadje Bethlehem, stonden twee mensen verkleed als engelen in het hooiveld en vertelden de kinderen – evenals hun vader en moeder, opa's en oma's, ooms en tantes, en neefjes en nichtjes – hoe een koor engelen zong over Jezus' geboorte.

Het hooi bleef nog vele maanden in de zaal van de kleuterschool. De kinderen zaten erop tijdens de ochtendwijding en knielden erop als ze baden. Later gebruikten de juffen en meesters het hooi in de tuin van de kleuterschool als mest voor de groentes. Een deel van het hooi was er zelfs nog de volgende kerst, toen het verdeeld werd onder de drie kerken die ook het kerstverhaal wilden vertellen.

'Het hooi heeft zo lang en veel voor ons gedaan', zei juf Maria. 'Het is zo geweldig hoe God voor ons zorgt, zelfs in de kleinste dingen. We weten dat Hij er altijd is voor de grote dingen – maar Hij denkt ook aan de kleinste dingen.'

De juffen en meesters hebben vele ouders verteld over het wonder van de hooibaal. Ze zijn zo dankbaar dat God helpt met zelfs het kleinste probleem.

In dit kwartaal gaat een deel van het collectegeld naar the Colorful Hope (Tzventna Nadezhda) kleuterschool. De school krijgt een eigen gebouw in Sofia, in plaats van een gehuurd gebouw. Meer dan de helft van de leerlingen op die school komen uit gezinnen die geen lid zijn van de Adventkerk – en sommigen geloven ook niet in God. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit baanbrekende project in Bulgarije.

Kapotte auto

Bulgarije, 18 juli

Mr. Borislav

Drie zevendedagsadventisten stapten in de auto en gingen op weg naar Blagoevgrad, een stad in het zuidwesten van Bulgarije. Dit verhaal speelt zich af ten tijde van het communisme; er heersten ongelooflijk strenge regels.

De autoriteiten verboden een adventistische predikant het centrum te bezoeken, waar vijf Romani Gods Woord wilden horen. En dus nodigde Mr. Borislav, een 35-jarige Roma adventist, twee vrienden uit met hem mee te gaan op zijn reis van 70 kilometer vanuit Kyustendil.

Ongeveer halverwege maakte de auto plotseling een hard geluid en schudde ongecontroleerd door elkaar. Mr. Borislav zette de wagen stil en hij en zijn passagiers stapten uit om te kijken wat er aan de hand was. Ze zagen dat er iets geknapt was aan het voorwiel aan de kant van de bestuurder.

‘We kunnen zo niet doorrijden’, zei hij. ‘We moeten de auto laten maken.’ Het was de auto van Mr. Borislav en hij wist niet zeker wat hij moest doen. Maar één van zijn vrienden had een sterk geloof. ‘Kom op!’, zei de man, ‘God gaat met ons mee’.

Mr. Borislav en zijn sceptische vriend aarzelden, maar de man met het grote geloof bleef aandringen. Uiteindelijk startte Mr. Borislav de motor.

Pop, pop, pop! Weer klonk er een hard geluid en de auto schudde door elkaar.

Mr. Borislav liet het gaspedaal los.

Pop, pop, pop! Het geratel klonk steeds luider.

‘Laten we wat muziek aanzetten zodat we het geluid niet kunnen horen’, stelde de sceptische man voor.

‘Nee, zingen is beter; dan horen we het ook niet’, zei de man met het grote geloof.

De mannen besloten een lied te zingen.

Terwijl ze zongen, gebeurde er iets wonderlijks. Het harde *pop, pop, pop* hield op. Het gevaarlijke schudden stopte. De auto reed stil en geluidloos. De mannen bleven zingen tot ze op hun eindbestemming waren.

Daar waren de mensen dolgelukkig nu eindelijk uit de Bijbel te kunnen leren. Mr. Borislav realiseerde zich hoe belangrijk deze reis was geweest en dat satan geprobeerd had hen tegen te houden. De mannen bleven bij de groep tot middernacht. Tegen die tijd was het te laat de auto te repareren. Daarom stelde de trouwe vriend voor liederen te zingen tijdens het rijden.

De auto deed het prima zolang ze zongen. Maar na een tijdje werden de mannen moe en stopten ze met zingen. Een minuut lang reden ze in stilte.

En daar klonk het *Pop, pop, pop* weer!

De auto kraakte en piepte en schudde weer.

Maar zodra de drie mannen begonnen te zingen, stopte het geluid en het schudden. En dus zongen ze de hele weg naar huis. Mr. Borislav besefte pas welk wonder hier gebeurd was toen hij de auto naar de garage bracht. De monteur keek er ongelovig naar:

‘Deze auto kan onmogelijk heen en weer gereden zijn’, zei hij tegen Mr. Borislav. ‘Als het wiellager breekt, hoort het voorwiel binnen één of twee minuten vast te lopen.’ De ontmoeting tussen Mr. Borislav en zijn vrienden en de kleine groep Romani leidde tot de eerste adventkerk in Blagoevgrad. Elke sabbat opent de kerk haar deuren en de kerk groeit met de dag. Mr. Borislav werd uiteindelijk predikant.

Zelfs nu hij gepensioneerd is, is hij het voorval met het ratelende voorwiel niet vergeten. Het herinnert hem aan Jakobus 4:7: ‘Onderwerp u dus aan God, en verzet u tegen de duivel, dan zal die van u wegvluchten’.

‘Ik heb geleerd dat we de duivel moeten weerstaan, zodat hij van ons vlucht’, zei hij.

In het eerste kwartaal van 2020 hebben we dankzij de dertiende sabbatcollecte een kerk kunnen bouwen voor de Adventkerk in Sofia, Bulgarije. Dank je wel dat je veel wilt geven tijdens deze dertiende sabbat!

Kapperspraatje

Spanje, 25 juli

Mauricio

Mauricio is zeven jaar en praat altijd over Jezus met wie er ook maar naar wil luisteren in Spanje.

Op een dag gingen moeder en Mauricio naar de kapper. De kapper zette de jongen op een grote kappersstoel naast een witte stenen muur. Toen Mauricio erop geklommen was en lekker zat, deed de kapper een lange zwart-witte cape om zijn nek. Zo kwam er geen haar op zijn kleding. Mauricio keek in de spiegel voor zich terwijl de kapper zijn scharen pakte en begon.

Knip, knip, knip.

Knip, knip, knip.

Mauricio kon niet lang stilzitten. Terwijl plukjes bruin haar op de grond dwarrelden, begon hij een gesprek met de kapper, een jonge man met kort zwart haar. Het was vrijdagmiddag en heel warm. De kapper droeg een korte broek en een zwart T-shirt.

Mauricio vroeg wat de kapper de volgende dag ging doen, op zaterdag. 'Ik moet gewoon werken', zei de kapper. Mauricio was het daar niet mee eens. 'Dat moet je niet doen', zei hij. 'Je zou dan naar de kerk moeten gaan in plaats van in de kapperszaak te werken'. Dit antwoord overrompelde de kapper, maar hij reageerde vriendelijk.

'Waarom?', zei hij. 'Waarom moet ik naar de kerk?'

'Daar leer je Jezus kennen', legde Mauricio uit. 'Je hoort elke sabbat naar de kerk te gaan en je Bijbel mee te nemen'.

'Maar ik heb geen Bijbel', zei de kapper. 'Ben ik dan nog steeds welkom?'

'Zeker, je mag komen', zei de jongen. 'Je mag ook komen zonder Bijbel.'

Maar eigenlijk vond hij dat de kapper een Bijbel hoorde te hebben.

'Je zou elke dag in de Bijbel moeten lezen en bidden', zei hij.

'Lees jij in jouw Bijbel?', vroeg de kapper.

'Natuurlijk!', zei de jongen.

Knip, knip, splash, knip, drrrrrrrrrrrrr.....

De kapper ging met een elektrische trimmer langs de nek van de jongen.

Mauricio luisterde naar de muziek in de kapperszaak. Hij had geleerd dat bepaalde muziek prima was voor doordeweeks, maar niet voor de sabbat.

'Op sabbat hoor je niet te luisteren naar de muziek die hier nu speelt', zei hij. 'Op sabbat hoor je te luisteren naar muziek over God'.

Anderen blij maken

Spanje, 1 augustus

Anna, moeder en Pere

In Spanje vinden Pere en Anna het leuk kleine cadeautjes te maken.

In hun tuin staat een grote citroenboom met veel mooie, grote gele citroenen. Pere en Anna plukken de vruchten en stoppen ze in kleine tasjes. Daarna geven ze die tasjes als verrassing aan de burenen.

De burenen zijn altijd blij en opgetogen over de cadeaus. Soms geven ze Pere en Anna ook iets kleins als dank. De kinderen zijn dan ook weer helemaal blij zelf iets gekregen te hebben.

Pere en Anna tekenen ook graag. Als iemand jarig is, maken ze een mooie tekening om cadeau te geven. De mensen die hun tekeningen krijgen, zijn er altijd erg blij mee.

Vader en moeder leren Pere en Anna altijd te zoeken naar manieren om andere mensen blij te maken. Zo kunnen ze Jezus' liefde delen. En dus maken Pere en Anna er een soort spelletje van iemands dag op te fleuren.

Op een zondagochtend hoorden Pere en Anna dat hun dertienjarige vriend Leo alleen thuis was zonder zijn moeder. Ze was arts en moest op zendingsreis. Daardoor waren Leo en zijn vader een hele week alleen en moesten ze hun eigen eten klaarmaken.

Het leek Pere en Anna moeilijk voor een jongen en een man om zeven dagen lang hun eigen eten te koken. Ze wilden helpen en zeiden tegen moeder: 'Laten wij wat eten klaarmaken!'

Al gauw waren Pere en Anna druk bezig in de keuken. Ze baktten ze een brood en maakten ze *tortilla de patata*, een traditioneel Spaans gerecht van omelet en aardappels.

De kinderen braken de eieren, terwijl hun moeder de aardappels bakte in een pan tot ze lekker zacht waren. Daarna mengde ze de aardappels in een schaal met de eieren en goot ze het mengsel weer in de pan om te bakken.

Daarna gingen de kinderen aan de slag met het brood. Ze wogen de bloem, het water, gist en alle andere benodigde ingrediënten, stopten alles in een broodmachine, drukten op het knopje – en wachtten af. Al snel verscheen er een prachtig brood.

De kinderen hielpen moeder ook met andere gerechten. Toen ze klaar waren, hadden ze genoeg eten gemaakt waar Leo en zijn vader drie dagen van konden eten. Ze pakten het eten in en deden er een briefje bij met de woorden: 'We wilden iets voor jullie doen en we houden van jullie'.

Pere, Anna en moeder brachten het eten precies op tijd naar Leo's huis voordat ze om twee uur 's middags gingen lunchen (in Spanje lunchen mensen vaak rond twee uur 's middags).

De kinderen hielden de tas met eten vast en moeder zei: 'We dachten dat jullie wel druk zouden zijn en geen tijd hebben om te koken, dus we hebben wat lekkers voor jullie klaargemaakt.'

Een grote glimlach verscheen op het gezicht van Leo's vader. Wat een geweldige verrassing! 'Ontzettend bedankt!', riep hij.

Later kreeg moeder plotseling een appje op haar telefoon. Het was van Leo's vader. Hij stuurde een foto van hem en Leo terwijl ze aten van het eten dat Pere en Anna hadden gemaakt.

Daarna kreeg ook vader een appje – een tweede foto van het feestmaal.

Pere en Anna brachten de hele week eten. Elke dag kregen moeder en vader blije foto's van de opgeluchte vader en zoon. Pere vond het fijn de foto's te zien, omdat hij nu zeker wist dat hij zijn vriend en vader hielp. Anna was blij, omdat Leo en zijn vader blij waren.

Wat voelde het geweldig Jezus' liefde te delen door anderen blij te maken!

Pere en Anna gaan naar een school op een campus die een deel van een vorige dertiende sabbatcollecte heeft ontvangen. Op de campus in Sagunto, Spanje, zijn een adventistische basisschool, middelbare school en hogeschool. In dit kwartaal helpt de dertiende sabbatcollecte meer mensen in Spanje over Jezus te leren en in andere landen in de Inter-Europese Divisie. Dank je wel dat je veel wilt geven!

Verrassing op school

Spanje, 8 augustus

Nacho

School verbaasde Nacho. Nacho woont in Spanje.

Toen hij na zijn eerste schooldag thuiskwam, rende hij naar zijn moeder en riep: ‘We hebben geen Bijbelles. We bidden niet. We leren geen Bijbelverzen en hoeven ze ook niet uit ons hoofd te leren. Mijn juf kent God helemaal niet.’

De openbare school in Spanje was heel anders dan de adventistische school in Argentinië waar hij vorig jaar naartoe was gegaan. Nacho en zijn ouders waren naar Spanje verhuisd voor zijn vaders opleiding. Zijn ouders kozen een universiteit in de buurt van een adventistische school in de hoop dat Nacho daarnaartoe kon. Pas bij aankomst hoorden ze dat de school geen plek meer had.

Veel ouders stuurden hun kinderen naar de adventistische school. Er was zelfs een wachtlijst voor potentiële leerlingen. Nacho stond ook op die lijst. Moeder stelde voor te bidden.

‘We moeten hiervoor bidden. Alleen God kan jou op die school krijgen’, zei ze. ‘Als je wordt toegelaten, is dat een groot wonder.’ Nacho wilde dolgraag naar een school met Bijbellessen, gebeden, Bijbelverzen om uit zijn hoofd te leren en juffen en meesters die God kenden. Die avond bad hij: ‘Lieve Jezus, mag er alstublieft plek voor mij zijn. Alleen U kunt dit. Ik vertrouw U. In Jezus’ naam, amen.’

De volgende ochtend, voor schooltijd, bad hij weer: ‘Zegen ons vandaag en zet uw engelen om mij heen op school. Maar wilt U een plekje voor mij regelen op de school?’

Daarna ging hij naar de openbare school met zijn rug recht en een grote glimlach op zijn gezicht.

Voor het eten bidt Nacho vaak een kort gebed, omdat hij dan honger heeft en graag wil eten. Nu bidt hij iets langer: ‘Lieve Jezus, zegen dit eten alstublieft, en wilt U een plekje voor mij regelen op de school?’

Maanden verstreken – twee, drie, vier maanden al. Nacho bad elke avond, ochtend en voor elke maaltijd. Ook zijn ouders baden dat hij naar de adventistische school mocht gaan. Maar soms vergaten ze het. Nacho niet; hij dacht er altijd aan en herinnerde hen er zelfs aan te blijven bidden.

Na vijf maanden bidden wist moeder het niet meer zo zeker. Ze vroeg zich af wat ze tegen Nacho moest zeggen als hij een heel jaar gebeden had en nog steeds niet werd toegelaten op de adventistische school. ‘Misschien wil God wel dat je naar de openbare school gaat om je vrienden daar over Jezus te vertellen’, zei ze. ‘Laten we ervoor bidden dat het gebeurt zoals Hij wil.’

Veel van Nacho's vrienden op de openbare school kenden God niet. Ze waren geen christenen. En dus vertelde Nacho hun over Jezus – maar hij bleef ook bidden.

Op een dag ontdekte moeder dat een paar leerlingen van de adventistische school zouden verhuizen. Toch was de kans héél klein dat Nacho één van de gelukkigen zou zijn. Vier leerlingen uit zijn jaar zouden tegelijk moeten verhuizen om hem naar de school te laten gaan.

Na acht maanden bidden kreeg moeder een telefoontje van de adventistische school. Vier kinderen waren uitgeschreven – en Nacho was nu aan de beurt! Hij werd vanaf het nieuwe schooljaar bij hen verwacht.

Moeder kon niet wachten het aan Nacho te vertellen! Ze haalde een schooluniform voor hem op en stopte het in een cadeaudoos. Toen ze thuiskwam, gaf ze de doos aan hem en zei: 'Dit is een pakketje voor jou. Het is net geleverd.'

Nacho had geen idee wat erin zat. Bij het openen van de doos werden zijn ogen groot van verbazing. Het was een schooluniform!

'God heeft je gebeden beantwoord!', riep moeder uit.

Een grote glimlach verscheen op Nacho's gezicht. Wat was hij blij! Meteen deed hij het uniform aan en danste door de kamer.

Inmiddels is Nacho dolgelukkig op zijn nieuwe school. Hij geniet van de Bijbellessen, gebeden en het leren en onthouden van Bijbelverzen – en het is heerlijk dat zijn juffen en meesters van God houden.

'God antwoordt gebeden en is trouw', zei hij. 'Vroeger dacht ik altijd dat God gebeden soms beantwoordt. Maar na deze ervaring geloof ik dat God gebeden altijd beantwoordt'.

Nacho gaat naar school op een campus die gebouwd is met behulp van een eerdere dertiende sabbatcollecte. De campus in Sagunto, Spanje, bestaat uit een adventistische basisschool, middelbare school en hogeschool. Met de collecte dit kwartaal kunnen meer mensen in Spanje over Jezus leren, maar ook in andere landen door de hele Inter-Europese Divisie. Dank je wel dat je veel wilt geven!

Gele reddingsengel

Oostenrijk, 15 augustus

Tamia

Het was een snikhete zomermiddag in Oostenrijk toen moeder de kleine Tamia per ongeluk opsloot in de auto op de parkeerplaats van de supermarkt. Het was natuurlijk niet moeders bedoeling geweest haar 18-maand oude dochter in de auto op te sluiten. Ze was op een belangrijke missie: de koelkast vullen met eten. Op haar boodschappenlijstje stonden brood, melk en genoeg heerlijke groenten en fruit.

Na het winkelen zat Tamia in de winkelwagen naast de auto, terwijl moeder de achterbak vol laadde met boodschappen. Daarna bracht moeder het wagentje weer naar de supermarkt, tilde Tamia op en droeg haar naar de auto. Nadat ze het achterportier had geopend, zette ze Tamia in haar kinderzitje. Ze had beide handen nodig om Tamia's riem vast te maken, en dus gooide ze haar autosleutels op de voorstoel.

Terwijl ze dat deed, drukte ze waarschijnlijk per ongeluk op de vergrendelingsknop van de sleutel. Of misschien werd die knop ingedrukt door de val van de sleutels op de voorstoel. Geen idee. Maar toen moeder het achterportier dichtklapte en de deur aan de bestuurderskant wilde openen, bleken alle autodeuren op slot te zitten. Ze kon het voorportier niet openen, het achterportier niet. Zelfs de achterbak was vergrendeld.

Toen bedacht moeder dat haar portemonnee met haar telefoon en geld nog in de achterbak lag. Ze kon nergens bij: haar telefoon, geld en het allerbelangrijkst, haar kleine Tamia, zaten opgesloten in de auto. Moeder rende de supermarkt in. Ze kende maar één telefoonnummer uit haar hoofd: Tamia's oma. Ze vroeg een medewerker in de supermarkt of ze een telefoon mocht lenen.

De medewerker gaf haar eigen telefoon en moeder belde oma. Paniekerig legde ze uit wat er was gebeurd en vroeg haar vader te bellen. Misschien was hij in de buurt en kon hij helpen. Maar oma ontdekte al snel dat vader ver weg was. Vader probeerde te helpen waar hij kon en hij belde de wegwacht. Maar de wegwacht zei dat het meer dan een uur zou duren voor iemand beschikbaar was.

Moeder was ten einde raad. Het was een snikhete zomermiddag en de kleine Tamia had al hoogrode wangen. Tamia begreep niet waarom het zo warm was en waarom haar moeder niet bij haar in de auto kwam. Ze krijste luid. Moeder bad.

'Oh lieve God', zei ze. 'Niemand kan me helpen. Alleen U. Ik heb uw hulp nu écht nodig.' Toen ze haar ogen opende, zag ze een gele auto de parkeerplaats opdraaien. Auto's van de wegwacht zijn vaak geel. Mensen noemen ze soms wel de 'gele engelen' vanwege die gele auto's.

Moeder kon haar ogen niet geloven. Was dit zo'n gele engel? Ze tuurde en tuurde. Jaaa! De auto was van de wegwacht! Moeder rende huilend naar de gele auto. 'Ik heb nu hulp nodig!

Mijn kleine meisje zit opgesloten in de auto!’ Een man sprong uit de gele auto. Hij pakte snel wat gereedschap uit zijn achterbak en haastte zich naar haar toe. Binnen een mum van tijd had hij de auto van het slot en haalde hij Tamia eruit.

Tamia was zo blij haar moeder weer te zien. Moeder was dolgelukkig Tamia weer in haar armen te hebben.

Toen zei de man tegen moeder: ‘Ik stopte hier even om een broodje te halen. Ik was juist op weg om iemand anders te helpen.’ De man dacht dat hij alleen was gestopt bij de supermarkt om een broodje te kunnen kopen. Maar moeder wist wel beter. Ze wist dat God hem daarheen gestuurd had om Tamia te helpen. Moeder glimlachte naar de man.

‘Je was écht een gele engel net’, zei ze.

Dank je wel voor de dertiende sabbatcollecte. Daarmee kunnen we kinderen in Europa vertellen over de God die gebeden verhoort. Tamia’s moeder leert kinderen hoe belangrijk gebeden zijn aan de Bogenhofen, een adventistische school die een aantal jaar geleden een deel van de dertiende sabbatcollecte gekregen heeft. Dank je wel dat je dit kwartaal veel wilt geven.

De kracht van gebed

Oostenrijk, 22 augustus

Nandor

Nandor ging naar een openbare school in Oostenrijk en hij vond er niks aan. De andere jongens vloekten veel en na schooltijd deden ze vaak lelijke dingen. Hij was zelfs bang voor een aantal van hen – ze waren ronduit gemeen. Nandor ging het liefst naar een andere school.

Tot hij in de kerk hoorde over een adventistische school in Bogenhofen. ‘Daar is een adventistische school’, zeiden een paar mensen. ‘Nandor zou daarnaartoe kunnen’. Nandor wilde maar al te graag naar de adventistische school, maar het leek onmogelijk. Hij woonde in een dorp, vrij ver van Bogenhofen. De heenreis op zich duurde al vijftig minuten; zijn ouders konden hem moeilijk dag in dag uit heen en weer brengen.

Toch wilde Nandor echt graag gaan. Daarom begon hij te bidden – vurig en elke dag. ‘Lieve God, zou ik alstublieft naar de adventistische school mogen gaan?’, smeekte hij. Hij bad elke dag, zes maanden lang.

Tot zijn vader en moeder op een dag besloten te verhuizen. Als ze een huis konden vinden in de buurt van de school, dan kon Nandor naar de school. Maar zo makkelijk was het niet een huis te vinden. Veel mensen probeerden in de buurt van de school te wonen. En dus breidde Nandor zijn gebed uit: ‘Lieve God, help ons alstublieft een huis te vinden’, bad hij.

Toen gebeurde er iets wonderlijks. Een man belde Nandors moeder met het nieuwtje dat er een huis te koop stond vlakbij de school. Nandors moeder had haar telefoonnummer aan de kerk gegeven in de hoop dat iemand haar zou bellen als er een huis te koop stond. Deze man had haar telefoonnummer ontvangen en had aan haar gedacht toen hij het huis te koop zag staan.

‘Ik heb een huis gevonden’, zei hij. ‘Misschien is het iets voor jou’.

Moeder kon haar geluk niet op en reed meteen naar het huis om een kijkje te nemen. Een oudere vrouw woonde daar nu en ze kwam naar buiten om haar te begroeten. ‘Ik hoorde dat uw huis te koop staat?’, zei moeder. ‘Absoluut, kom binnen!’, antwoordde de oudere dame. Al snel werd dat huis Nandors nieuwe thuis.

Vele mensen in de kerk stonden versteld toen ze hoorden dat Nandor en zijn ouders dichterbij de school kwamen wonen. ‘Hoe heb je dit huis zo snel kunnen krijgen?’, zeiden ze. ‘Ontzettend veel mensen willen hiernaartoe verhuizen en jullie komen niet eens uit de buurt’. Maar Nandor wist wel beter. Hij had ervoor gebeden en God had geantwoord.

Hij ging naar de adventistische school en al snel maakte hij nieuwe vrienden. De nieuwe school was totaal anders dan zijn vorige school. De kinderen waren vriendelijk en netjes, en hij verheugde zich er elke dag op naar school te gaan. Elke dag bad hij: ‘Dank U, God!’

Nandor gaat inmiddels al twee jaar naar de adventistische school – en hij is dolgelukkig. ‘Ik ben ontzettend dankbaar’, zei hij. ‘Ik heb gebeden en kreeg een huis én een school!’

Dank je wel voor de dertiende sabbatcollecte. Daarmee kunnen we meer kinderen vertellen over de God Die gebeden beantwoordt. Nandor gaat naar Bogenhofen, een adventistische school in Oostenrijk die een paar jaar terug een deel van de dertiende sabbatcollecte heeft ontvangen. Door de collecte dit kwartaal kunnen we over God vertellen aan nog meer kinderen in de Inter-Europese Divisie, en dus ook Oostenrijk. Dank je wel dat je veel wilt geven!

Opschudding bij de koeientapijten

Oostenrijk, 29 augustus

Lilli

De kleine vijfjarige Lilli ging naar een hele grote winkel in Oostenrijk. Dat deed ze niet in haar eentje – zeker niet. Ze was met haar moeder, tot ze zoekraakte. Dit gebeurde er.

Lilli droeg haar roze lievelingstrui toen zij en haar moeder door de enorm grote winkel struinden. Ze keken dan weer hiernaar, dan weer daarnaar. Plotseling zei Lilli: ‘Ik wil dit hier even bekijken.’

‘Dit’ was een vloerkleed in de uitverkoop. Lilli had nog nooit zo’n vreemd vloerkleed gezien. Het had bruine, witte en zwarte vlekken en het leek een beetje op een koe. Lilli wilde even blijven staan om het koeienkleed aan te raken.

Moeder vond dat helemaal niet erg. ‘Tuurlijk’, zei ze. ‘Ik wacht gewoon even’. Lilli streek met haar vingers over het koeienkleed. Ze deed alsof het een mooie koe was met zwarte, witte en zwarte vlekken. Ze kon het kleed bijna horen praten: ‘Mooooo, Lilli, moooooooo’.

Toen keek ze op. Maar waar was mama? Ze zag haar nergens. Ze draaide zich om – geen mama. Ze werd heel bang en tranen stroomden uit haar ogen. Ze bad.

‘Lieve Jezus, help me mijn mama te vinden’, zei ze. Op dat moment kwam er een vrouw naar haar toe. Vriendelijk zei ze: ‘Gaat het? Kan ik je helpen?’

‘Ja’, zei Lilli. ‘Ik zoek mijn moeder.’ ‘Waar heb je haar voor het laatst gezien?’, vroeg de vrouw. ‘Laat me de plek maar zien.’

Huilend liep Lilli met de vrouw naar het koeienkleed met de bruine, witte en zwarte vlekken. Naast het vloerkleed stond een heel bekende mevrouw! Lilli keek nog wat beter naar de dame.

Was dat.....? Ja, jaaaaaaa! Het was mama!

‘Mama!!!’, riep ze uit.

Met kletsnatte wangen van de tranen sprong ze op haar moeder af. Ze hilde niet meer uit verdriet of angst. Lilli hilde van blijdschap.

Ook moeder hilde. Terwijl Lilli het vloerkleed aaide, had moeder een eindje verderop iets bekeken. Maar toen ze zich omdraaide en Lilli niet zag, werd ze bang. Ze zei tegen iedereen in de winkel: ‘Ik ben mijn dochter kwijt. Ze heet Lilli en ze draagt een roze trui’. Al heel snel was iedereen in de winkel naar haar op zoek.

Niemand begreep hoe dit kon gebeuren. Moeder dacht niet dat ze Lilli alleen had gelaten bij het koeienkleed. Lilli dacht niet dat ze was afgedwaald van haar moeder. Maar op de een of andere manier was Lilli kwijtgeraakt.

Het maakte ook niet uit. Moeder en dochter waren weer bij elkaar. Wat een prachtige hereniging was dat! Iedereen in de winkel was blij. Moeder was blij. Lilli was blij – Jezus had haar gebed verhoord.

Lilli houdt heel veel van Jezus en praat steeds met Hem, zelfs als ze kwijt is geraakt. Ze dankt Hem voor alles en vertelt Hem alles. Ze droomt 's nachts zelfs over Hem.

‘Ik houd ervan met Jezus te praten en over Hem te dromen’, zei ze.

Dank je wel voor de dertiende sabbatcollecte. Daarmee kunnen we meer kinderen over Jezus vertellen. Lilli is nu negen jaar oud en gaat naar Bogenhofen, een adventistische school in Oostenrijk die enige tijd terug een deel van de dertiende sabbatcollecte ontving. In dit kwartaal gebruiken we de dertiende sabbatcollecte om meer kinderen over Jezus te leren in de Inter-Europese Divisie, en dus ook Oostenrijk. Dank je wel dat je veel wilt geven.

Gebed in een sneeuwnacht

Oostenrijk, 5 september

Amelie

Het was winter in Oostenrijk. Witte dikke sneeuwvlokken vielen snel naar beneden. Amelie was ontzettend blij – dit was de eerste sneeuw deze winter! Ze sprong op en neer van blijdschap. Haar zus Tamia deed met haar mee en vrolijk stuiterden ze alle kanten op. Ook moeder was blij en sprong net zo hard mee met haar meisjes.

‘We moeten nu echt naar buiten!’, riep Amelie.

Het gaf niet dat het al donker was. Het gaf niet dat de meisjes hun pyjama’s al droegen voor het slapengaan. Amelie wilde dolgraag naar buiten om in de sneeuw te spelen. Moeder en Tamia vonden het goed – wat een geweldig idee!

Iedereen deed snel hun skibroek aan en hun warme winterjas. Moeder zette een lichtje op het voorhoofd van de meisjes, daarna bij zichzelf. Een hoofdlamp is beter dan een zaklamp. Nu konden ze goed zien in het donker, maar hadden ze ook hun handen vrij om in de sneeuw te spelen.

De twee meisjes en moeder stormden het huis uit. Nadat moeder de deur op slot had gedaan, sprongen ze op en neer in de sneeuw. Op en neer, op en neer, ze kregen er geen genoeg van! Het was zo leuk het witte dons op te zien vliegen!

Daarna haalde moeder de slee tevoorschijn. Het was een prachtige donkerrode slee die pijlsnel van de heuvels afgleed. De meisjes en moeder beklommen een heuvel vlakbij hun huis. De meisjes gingen op de slee zitten en moeder gaf hun een zetje.

Whoeeeeeeesh! Met kreten van vreugde vlogen de meisjes de heuvel af. Maar ze wilden niet wachten tot de slee helemaal beneden was. Dat zou saai zijn. Daarom lieten ze zich expres vallen terwijl de slee naar beneden roetsjte. *Joepie!!!* Wat was dat leuk!

De meisjes en moeder beklommen de heuvel opnieuw, en – *Whieeeeeeeeeeeeeeeee* – daar vlogen ze weer naar beneden. En weer lieten de meisjes zich expres van de slee vallen, vlak voordat hij helemaal beneden was. Moeder rende mee naast de slee. Amelie was blij dat ze dat deed. Het was erg donker en de sneeuw dwarrelde met grote vlokken snel naar beneden. Zelfs met haar hoofdlamp kon Amelie nauwelijks een hand voor ogen zien.

Plotseling kreeg Amelie door dat er iets mis was. Ze reikte naar haar voorhoofd – haar hoofdlamp was weg! Ze wist niet wanneer of waar die eraf was gevallen. Ze had zo’n lol gehad dat ze het niet eens gemerkt had.

‘Mama!’, riep ze. ‘Mijn licht is weg!’

Maar moeder maakte zich geen zorgen. Ze zei dat ze er de volgende ochtend naar zouden zoeken.

‘Het geeft niet’, zei ze. ‘Laten we naar huis gaan. Het is al laat.’

Toch hoopten de meisjes de verdwenen lamp te vinden. Ze liepen naar alle plekken waar ze zich van de slee hadden laten vallen. Geen lichtje.

‘Mama’, zei Amelie. ‘We moeten ervoor bidden.’

Moeder vond dat een mooi idee. En dus stonden zij en de twee meisjes te midden van de dwarrelende sneeuwvlokken terwijl Amelie bad.

‘Lieve God, help ons alstublieft het lichtje te vinden’, zei ze. Toen ze hun ogen openden, zagen ze iets. ‘Mama’, zei Tamia. ‘Daar ligt iets donkers in de sneeuw’. Eerst zag niemand goed wat het was. Was het de hoofdlamp of iets anders?

Ze tuurden en tuurden en zagen nog iets veel belangrijkers dan de hoofdlamp. In de sneeuw lag een bos sleutels, waaronder de huissleutel waarmee moeder de deur op slot had gedaan toen ze naar buiten gingen.

Moeder had niet eens gemerkt dat ze haar sleutels was verloren. Amelie was haar lamp waarschijnlijk verloren toen ze zich expres in de sneeuw had laten vallen, maar moeder was helemaal niet gevallen. Het was een raadsel hoe ze de sleutels was kwijtgeraakt. Maar Amelie wist één ding heel zeker: vader zou die avond heel laat thuiskomen en zonder de huissleutel zouden ze heel lang buiten in de sneeuw moeten wachten. Als ze maar even gewacht had met bidden, was de sleutel misschien in het dikke pak sneeuw gezakt, en hadden ze de bos nooit meer gevonden.

God had haar gebed beantwoord – niet zoals ze verwacht had. God had gereageerd met wat zij nodig hadden.

‘Ik bad om een lichtje, maar God antwoordde met een bos sleutels’, zei ze.

Dank je wel voor de dertiende sabbatcollecte. Daarmee vertellen we kinderen in Europa over de God die gebeden beantwoordt. Moeder leert kinderen hoe belangrijk bidden is op Bogenhofen, een adventistische school die eerder een deel van de dertiende sabbatcollecte ontving. In dit kwartaal gebruiken we de dertiende sabbatcollecte om nog veel meer kinderen in de Inter-Europese Divisie over God te leren. Dank je wel dat je veel wilt geven.

Een thuis

Roemenië, 12 september

Luca

Sommige kleine kinderen vinden het geweldig in grote auto's te rijden. Sommige kleine kinderen vinden het geweldig grote steden te bezoeken.

Maar de vijfjarige Luca had niets met grote auto's of grote steden. Zijn moeder wilde in een grote auto met hem naar Boekarest rijden, de hoofdstad van Roemenië. Maar het was maandagochtend en hij wilde graag gewoon naar school.

Luca is dol op de adventistische kleuterschool. Maar dat was niet altijd zo geweest.

Toen hij twee was, had zijn moeder hem naar een openbare kleuterschool gebracht. Hij vond het er vreselijk. Hij droeg nog luiers; hij was niet zindelijk. Hij dronk nog uit een fles, omdat hij nog niet geleerd had uit een beker te drinken. Hij kon ook nog niet praten – alleen 'mmmm, mmmm, mmmmm'.

Luca had het zwaar op de openbare kleuterschool. Een aantal verzorgers was niet aardig tegen hem, omdat ze zijn luiers niet wilden verschonen. Anders had hij er geen zin in om zijn fles te vullen. En sommigen begrepen niet wat hij bedoelde met 'mmmmm, mmmmm, mmmmm'.

Moeder kon wel huilen toen ze ontdekte hoe onvriendelijk ze met Luca omgingen. Ze stapte naar de directeur van de kleuterschool en eiste dat de verzorgers Luca aardiger zouden behandelen. Maar de directeur geloofde haar niet en weigerde iets te veranderen.

Daarom ging moeder op zoek naar een nieuwe kleuterschool. Ze bezocht talloze scholen, maar niemand zat op haar kleine jongen te wachten. Ze zeiden dat Luca een leerprobleem had en dat ze de tijd niet hadden om hem te helpen.

Moeder werd ronduit wanhopig. Ze had een baan nodig om Luca en haarzelf te kunnen onderhouden, maar ze kon niet werken als ze de hele dag op Luca moest passen.

Tot ze online een adventistische kleuterschool vond. Ze maakte een afspraak met de directeur en smeekte om hulp. Terwijl de tranen over haar wangen stroomden, zei ze: 'Mag mijn kind alstublieft naar uw kleuterschool? Ik smeer het u vanuit het diepst van mijn hart: help me alstublieft.'

Ze legde uit dat Luca inderdaad wat leerproblemen had. De directeur zag moeders tranen en hoorde aan haar stem hoe eerlijk ze was.

'Okee', zei de directeur. 'Laten we het proberen. Dit is onze eerste leerling met een leerprobleem. We hebben zulke leerlingen nog niet begeleid, maar we kunnen het altijd proberen. We gaan ons best doen.' Moeder glimlachte van opluchting, haar wangen nog nat van de tranen. Ze wees naar de jonge vrouw naast haar.

'Mijn nichtje hier helpt me Luca in te schrijven', legde ze uit.

Moeder was nog nooit naar school gegaan en kon niet lezen of schrijven. Haar twintigjarige nichtje kon dat wel, en ze vulde het papierwerk voor moeder in om Luca in te schrijven op de kleuterschool.

Een maand later, op een zonnige ochtend in september, ging Luca voor het eerst naar de adventistische kleuterschool. Hij was dolblij de andere kinderen te zien en wilde graag met hen spelen.

Moeder kwam hem tegen lunchtijd halen. 'Zo is het genoeg voor vandaag', zei ze. 'Morgenochtend mag je weer!'

Maar Luca wilde helemaal niet naar huis. Hij wilde blijven en verder spelen. Moeder moest hem overhalen met haar mee te gaan. Dat had ze nog nooit meegemaakt. Hij was altijd juist graag met haar meegegaan.

De volgende dag bleef Luca tot vier uur 's middags. Zijn juf zei dat hij het geweldig deed. Moeder was dolblij!

Weken en maanden verstreken en Luca ging met sprongen vooruit. Hij droeg geen luiers meer en kon inmiddels alleen naar het toilet. Hij dronk niet meer uit de fles, maar uit een beker. Hij zei geen 'mmmm, mmmmm, mmmmm' meer; hij kon goed praten. Hij kon zelfs al een beetje lezen en schrijven. Moeder was zo gelukkig. Luca leerde wat zij niet eens kon!

Ook Luca was blij. Hij vond de kleuterschool zo leuk dat hij zijn moeder ook op sabbat en zondag vroeg hem te brengen, terwijl de school dan dicht was. Hij begreep niet waarom moeder op maandagochtend met hem in een grote auto naar de grote stad Boekarest wilde rijden. Dat was drieënhalf uur rijden! Hij was dan liever op de kleuterschool om met zijn vriendjes te spelen, Engels te leren, op de piano te leren spelen en verhalen over Jezus te horen.

Moeder legde uit dat ze naar Boekarest moesten om te vertellen over de geweldige kleuterschool die zijn leven veranderd had. Toen begreep Luca het. Dan vond hij het niet erg de lange reis te maken of een dag school te missen. Hij had het zo fijn op zijn kleuterschool en dat mocht de hele wereld weten ook!

Adventistische kleuterscholen en scholen maken een groot verschil in talloze levens in Roemenië. Dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte om nog twee andere scholen te helpen meer kinderen en hun gezinnen over Jezus te leren. Dank je wel dat je veel wilt geven.

Lekkere eitjes en nieuwe kleren

Roemenië, 19 september

David

De driejarige kinderen praatten opgewonden door elkaar in hun kleuterschool in Roemenië. Dat weekend was er een speciale feestdag en ze konden enkel denken aan chocolade-eieren en nieuwe kleren.

Weet je al welke feestdag ze zouden vieren?

‘De paashaas neemt cadeautjes voor ons mee!’, riep een jongen.

‘Ik kan niet wachten!!’, riep een meisje.

In Roemenië geven de ouders hun kinderen chocolade-eitjes en nieuwe kleren met Pasen. De eieren zijn om op te eten, de kleren om op paaszondag naar de kerk te dragen. De ouders zeggen dan dat de paashaas die cadeautjes geeft.

Juf Ramona hoorde de kinderen kletsen en vond dat ze het hier niet bij moest laten.

‘Weten jullie wel’, begon ze vriendelijk, ‘dat de paashaas niet bestaat?’

Het gebabbel stopte en de kinderen keken haar verbaasd aan.

‘Waarom vieren we dan Pasen?’, vroeg de kleine David. Dat was een goede vraag, en juf Ramona wist het antwoord. Ze wilde er alleen voor zorgen dat David het ook begreep.

‘Ik bel je moeder en vraag jullie beiden op sabbat naar de kerk te komen’, zei ze. ‘Dan zal je begrijpen waarom mensen Pasen vieren’.

Korte tijd later belde juf Ramona Davids moeder op en nodigde haar en David uit die sabbat naar de kerk te komen.

‘Kom alsjeblieft!’, zei ze. ‘Er is dan een Paasdienst’.

Daarna belde juf Ramona de moeders van de andere 25 kinderen uit haar klas en nodigde hen ook uit. Zo wilde ze haar leerlingen en hun ouders leren wat Pasen echt betekent.

Als laatste belde juf Ramona de predikant van de kerk. ‘Vind je het erg als ik me deze sabbat niet houd aan het kindersabbatschoolboekje?’, zei ze. ‘Ik wil de ware betekenis van Pasen met ze bespreken’.

De predikant vond het prima.

Op sabbatochtend kwamen de kleine David en zijn moeder naar de adventkerk. Zijn oma was er ook, samen met ongeveer de helft van zijn kleuterklas.

Juf Ramona was heel blij. Het zou een fijne sabbat worden.

David had een klein cadeautje meegenomen voor juf Ramona. Het was geen chocolade-ei en ook geen nieuwe kleren. Hij had een bos rozen in zijn handen, vijf mooie oranje rozen.

‘Juf, deze zijn voor u’, zei hij.

Juf Ramona vond ze prachtig. ‘Dank je wel’, zei ze met een brede glimlach. Ze bracht hem en de andere kinderen naar het zaaltje van de kindersabbatschool. David vond de zaal erg groot en hij durfde de hand van zijn moeder niet goed los te laten.

‘Het is goed’, stelde juf Ramona hem gerust, ‘je vriendjes van de kleuterschool zijn er ook en we gaan samen spelen. Je mama gaat naar boven naar de andere grote mensen, en we kunnen haar roepen als dat nodig is. Er is niks aan de hand.’

David ontspande zich en liet zijn moeders hand los. Hij keek de zaal rond en zag een ondiepe zandbak. Er stonden drie kruisen in het zand. Ook was er een stenen graf en een groepje plastic mensen.

Een paar minuten later kenden David en de andere kinderen het ware verhaal van Pasen.

‘Veel kinderen denken aan de paashaas als ze aan Pasen denken’, zei juf Ramona. ‘Maar de paashaas is verzonnen. Pasen gaat eigenlijk om een waargebeurd verhaal met een echt persoon – Jezus Christus’.

Aan de hand van de voorwerpen in de zandbak vertelde juf Ramona hoe Jezus op vrijdagmiddag aan het kruis gestorven was. Daarna stond Hij op zondagochtend uit de dood, nadat Hij de hele sabbat in het graf gelegen had. Nu maakt Hij een plaats klaar voor alle kleine jongens en meisjes die in Hem geloven. Hij komt heel snel om hen mee naar huis te nemen.

David luisterde aandachtig.

Later ging hij naar zijn moeder en oma voor de preek in de bovenzaal. Na afloop gaf moeder juf Ramona een dikke knuffel.

‘Ik kom terug’, zei ze.

En dat deed ze.

Nu gaan zij en David naar de kerk als juf Ramona de kleintjes lesgeeft in de sabbatschool. Hij vindt het heerlijk naar de kerk te gaan met zijn moeder. Zijn moeder geniet ervan met David naar de kerk te gaan. Samen leren ze steeds meer van Jezus te houden. Nu begrijpen ze dat Pasen niet draait om de paashaas, chocolade-eieren en nieuwe kleren. Pasen herinnert je eraan dat Jezus uit het graf is opgestaan en snel komt voor al zijn kinderen.

Door heel Roemenië leren kinderen over Jezus op adventistische kleuterscholen en scholen zoals de school waar juf Ramona lesgeeft in Ploiesti. In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte om twee andere scholen uit te breiden zodat ze nog meer kinderen over Jezus kunnen leren. Dank je wel dat je veel wilt geven!

Dertiende sabbat: hele blije oma

Roemenië, 26 september

Ana, overgrootoma Chirca en Simona

Dit verhaal gaat over een overgrootoma en haar twee achterkleindochters in Roemenië.

Toen overgrootoma Chirca een klein meisje was, leerde ze Jezus kennen dankzij een paar vriendelijke adventistische burens. Maar ze woonde in een heel streng land dat niet in Jezus geloofde. Roemenië was een communistisch land en niemand mócht in Hem geloven. Haar ouders verboden haar over Jezus te leren en zeiden haar zich niet meer te bemoeien met de vriendelijke adventistische burens.

Het kleine meisje wilde Jezus zo graag beter leren kennen. Maar het leek onmogelijk, dus ze ging door met haar leven. Een aantal jaren later was ze getrouwd en had ze kinderen. Toen trouwden haar kinderen en kregen ze hun eigen kinderen en werd ze oma. Daarna trouwden haar kleinkinderen en kregen die weer kinderen. Zo werd ze de overgrootoma van twee kleine meisjes – Ana en Simona.

In die jaren veranderde er veel in Roemenië. De communistische regering was verdwenen en de nieuwe regering stond mensen toe in Jezus te geloven. Overgrootoma Chirca hield zielsveel van haar achterkleindochters Ana en Simona. Ze wilde het beste voor hen, vandaar dat ze diep nadacht toen ze hoorde dat de meisjes gepest werden door onvriendelijke kinderen op de openbare kleuterschool.

Tot ze op een adventistische kleuterschool stuitte. Ze herinnerde zich hoe ze over Jezus had gehoord van de vriendelijke adventistische burens toen ze nog een klein meisje was – net zo oud als haar achterkleindochters. Ze moest en zou Ana en Simona naar die adventistische kleuterschool krijgen.

Overgrootoma Chirca ging naar de kleuterschool en vroeg de juffen en meesters of de meisjes naar deze school mochten. Ze kreeg te horen dat de school helemaal vol zat en geen plek meer had voor twee nieuwe kinderen. Maar toen de leraren hoorden dat overgrootoma Chirca de kinderen zelf opvoedde, besloten ze plek te maken. Uiteindelijk kwamen er twee plekje's vrij en mochten Ana en Simona naar de school.

Direct hadden Ana en Simona het ontzettend naar hun zin op de kleuterschool. Toen ze na hun eerste dag thuishkwamen, omhelsden ze hun overgrootoma Chirca voorzichtig en zeiden: 'We vinden deze kleuterschool zo leuk! We willen nooit meer naar een andere!' De meisjes waren dol op hun juffen en meesters. Ze genoten ervan over Jezus te leren en te zingen. Alles wat ze leerden, deelden ze met hun overgrootoma Chirca. Ze zeiden haar ook voor elke maaltijd God te bedanken.

Overgrootoma Chirca was ontzettend blij. 'Ik ben blij dat jullie geleerd hebben voor het eten te bidden', zei ze. 'God zal je sterk maken als je eerst bidt'. Ze was zo blij dat ze de Adventkerk naast de kleuterschool begon te bezoeken op sabbat. Daar leerde ze Jezus nog

beter kennen – dezelfde Jezus waar ze als klein meisje over had gehoord. Al was ze niet meer zo jong – ze was al 84 jaar – ze gaf haar hart aan Jezus en liet zich dopen.

Overgrootoma Chirca was dolgelukkig! Ze vertelde andere overgrootoma's, oma's en moeders over de kleuterschool. 'Deze kleuterschool heeft mijn leven en dat van mijn overgrootdochters veranderd', zei ze.

Al snel begonnen die overgrootoma's, oma's en moeders te vragen of hun kinderen ook naar de kleuterschool mochten. De juffen en meesters maakten de school nog groter, zodat ze meer kinderen konden opvangen. Nu gaan er 55 leerlingen naar de kleuterschool, waarvan er slechts zes uit adventistische gezinnen komen.

Kinderen door heel Roemenië leren over Jezus via adventistische kleuterscholen en middelbare scholen. De dertiende sabbatcollecte gebruiken we dit kwartaal ook om twee andere scholen uit te breiden, zodat ze nog meer kinderen over Jezus kunnen leren. Dank je wel dat je veel wilt geven.

Andere belangrijke projecten in de Inter-Europese Divisie voor deze dertiende sabbatcollecte zijn: een kleuterschool in Sofia, Bulgarije; een jongerenopvang, kerkelijke opvang en opleidingscentrum in België; een slaapzaal aan de Italiaanse adventistische universiteit Villa Aurora in Florence, Italië